

EXPUNERE DE MOTIVE

Inițiativa subsemnaților deschide cu adevărat calea negocierii pentru aducerea la trupul patriei mamă a unor teritorii smulse samavolnic de bolșevici din trupul țării, cu concursul marilor puteri. Niciodată nu am fost la masa tratativelor, ci mereu am suportat deciziile altora. În contextul actual, când deja se preconizează negocieri pentru refacerea unor mari teritorii din interese economice și politice, România trebuie să își joace cartea inteligent, cu mult curaj și aplomb, alături de marile puteri. Mai mult, la acest moment marile puteri, inclusiv UE, discută federalizarea Europei, iar pentru sprijinirea Ucrainei în lupta contra Federației Ruse, s-a decis unirea României cu Rep. Moldova, făcută nu de românii din România și românii din Moldova, cum ar fi normal, ci de marile puteri, pentru ca România să devină teatrul de operațiuni al unui război care nu ne aparține. În acest context, considerăm că unirea dintre cele două țări surori nu poate fi făcută decât de cele două țări implicate, doar de popoarele noastre, cu negocieri privind situația geopolitică și statuarea regimului celor două regiuni problematice: Transnistria și Găgăuzia. Demersul subsemnaților deschide negocierile la masa mai marilor lumii, pentru reîntregirea României mari, prin unirea cu Republica Moldova, mai ales în virtutea Rezoluției Congresului American 148 din 28 iunie 1991 care menționa sprijinul pentru recuperarea Bucovinei de Nord.

Această inițiativă este una susținută inclusiv de Congresul Statelor Unite ale Americii, care la data de 28 iunie 1991, a adoptat Rezoluția Senatului 148:

"CONGRESUL 102 SESIUNEA 1

Rezoluția Senatului 148

Pentru a exprima convingerea Senatului că Statele Unite trebuie să susțină dreptul la autodeterminare al poporului din Republica Moldova și Bucovina de Nord.

ÎN SENATUL STATELOR UNITE 28 IUNIE (ZI LEGISLATIVĂ, 11 IUNIE), 1991 DL. PRESSLER (pentru el însuși și DL. HELMS) a depus următoarea hotărâre, care a fost trimisă Comitetului pentru Relații Internaționale

HOTĂRÂRE

Pentru exprimarea convingerii Senatului că Statele Unite trebuie să susțină dreptul la autodeterminare al poporului din Republica Moldova și Bucovina de Nord.

Întrucât principatul românesc al Moldovei a apărut ca stat independent în secolul al XIV-lea;

Întrucât Moldova a fost invadată în 1806 de către Armata Rusă și anexată de către Imperiul Rus în 1812 ca rezultat al Tratatului Ruso-Turc de la București;

Întrucât la 15 noiembrie 1917 Guvernul Sovietic a proclamat dreptul la autodeterminare al popoarelor din Imperiul Rus și înființarea unor state separate;

Întrucât la 2 decembrie 1917 Sfatul Țării, adunarea constituantă moldovenească aleasă în mod democratic, a proclamat Moldova ca stat independent;

Întrucât la 9 aprilie 1918 Adunarea Constituantă a votat unirea Moldovei cu Regatul României;

Întrucât Statele Unite, Franța, Italia, Marea Britanie, Japonia și restul statelor aliate au aprobat și au recunoscut în mod explicit reunirea Moldovei cu România în Tratatul de Pace de la Paris din 28 octombrie 1920;

Întrucât forțele armate ale Uniunii Sovietice au invadat Regatul României la 28 iunie 1940 și au ocupat estul Moldovei și Bucovina de Nord și Herța, încălcând Carta Ligii Națiunilor, Tratatul de la Paris din 1920, Tratatul General pentru Renunțarea la Război din 1928, Pactul Româno-Sovietic de Ajutor Reciproc din 1936, Convenția pentru Definirea Agresiunii din 1933 și principii general recunoscute ale dreptului internațional;

Întrucât asupra anexării Moldovei, a Bucovinei de Nord și a Herței s-a hotărât în mod prospectiv în anumite protocoale secrete dintr-un tratat de neagresiune încheiat între Guvernul Uniunii Sovietice și Imperiul German la 23 august 1939;

Întrucât între 1940 și 1953 sute de mii de români din Moldova și Bucovina au fost deportați de Uniunea Sovietică în Asia Centrală și Siberia;

Întrucât Guvernul Statelor Unite și-a exprimat în mod repetat refuzul de a recunoaște ocuparea de teritorii în urma termenilor așa-zisului Pact Stalin-Hitler, inclusiv anexarea Estoniei, a Letoniei și a Lituaniei în 1940;

Întrucât Guvernele Regatului Unit, Uniunii Sovietice și Statelor Unite sunt părți ale Cartei Atlantice din 14 august 1941, în care semnatarele și-au declarat „dorința de a nu fi martore la schimbări teritoriale care nu concordă cu voința exprimată în mod liber a popoarelor interesate” și și-au afirmat dorința „de a fi martore la restaurarea drepturilor suverane și a autoguvernării către cei care au fost vitregiți cu forța de ele” în timpul celui de-al Doilea Război Mondial;

Întrucât la 31 august 1989 Consiliul Suprem al Moldovei a declarat limba română ca limbă oficială a Republicii și a repus în drepturi alfabetul latin, interzis de Guvernul Sovietic în timpul ocupației, ca alfabet al românei scrise;

Întrucât în martie 1990 poporul român al Moldovei a putut vota, în alegeri libere și corecte, deputați pentru Consiliul Suprem al Moldovei;

Întrucât la 27 aprilie 1990 Consiliul Suprem al Moldovei a reinstaurat steagul românesc ca steag oficial al republicii;

Întrucât la 23 iunie 1990 Consiliul Suprem al Moldovei a declarat Republica Moldova stat suveran;

Întrucât la 16 decembrie 1990 peste opt sute de mii de români s-au strâns la A Doua Mare Adunare Națională în capitala Moldovei, Chișinău, să declare independența națională a românilor din teritoriile ocupate;

Întrucât poporul Moldovei a refuzat să ia parte la referendumul sovietic din 3 martie 1991, în ciuda eforturilor guvernamentale sovietice de amenințare și intimidare a poporului moldovean spre a accepta un nou tratat unional;

Întrucât statele semnatare ale Actului Final de la Helsinki au acceptat principiul egalității între popoare și dreptul acestora la autodeterminare;

și Întrucât, în temeiul articolului 8 din Actul Final de la Helsinki, „toate popoarele au mereu dreptul, în deplină libertate, să-și hotărască, când și dacă doresc, statutul politic intern și extern, fără ingerințe exterioare și să își urmărească după propria voie dezvoltarea politică, economică, socială și culturală”;

Așadar, să fie decis, în momentul de față, că este convingerea Senatului că Guvernul Statelor Unite trebuie

1) Să susțină dreptul la autodeterminare al poporului Moldovei și al Bucovinei de Nord, ocupate de Uniunea Sovietică, și să emită o declarație cu acest scop;

și 2) Să susțină eforturile viitoare ale Guvernului Moldovei să negocieze în mod pașnic, dacă aceasta le este voia, reunificarea României cu Moldova și cu Bucovina de Nord, după cum s-a stabilit în Tratatul de Pace de la Paris din 1920, în normele predominante ale dreptului internațional și în conformitate cu Principiul 1 al Actului Final de la Helsinki.”

Istoricul Marius Diaconescu scria în ziarul Adevărul:

****** Rezoluția Senatului american are o importanță crucială pentru recunoașterea internațională a dreptului României și Moldovei de a se reuni. Aceasta este atitudinea oficială a SUA, exprimată în Congresul american. Chiar dacă au trecut 25 de ani de la adoptarea rezoluției Senatului, ea nu a fost abrogată de alt act emis de aceeași autoritate.***

Documentul dovedește că în 1991 exista pe plan internațional un orizont de așteptare și recunoaștere a Reunirii Moldovei cu România.

Rezoluția Senatului american atestă poziția SUA, favorabilă Reunirii.

Să nu uităm că SUA a fost și este vioara întâi în politica internațională. În funcție de poziția ei se iau deciziile de politică externă în multe cancelarii europene.

Înainte ca Uniunea Sovietică să se dezmembreze oficial, Senatul SUA se aștepta ca Moldova, eliberată de jugul sovietic, să se reunească cu România. Acest orizont de așteptare reflecta cursul firesc, natural, normal pe care ar fi trebuit să meargă politicienii din România și Moldova.

Nu doar SUA se aștepta în 1991 la Reunirea Moldovei cu România, ci și statele europene. Cu ocazia negocierilor de aderare a României la Consiliul Europei, secretarul general al acestui organism european, Catherine Lalumière, întreba informal dacă România ar trebui primită înainte sau după unirea României cu Moldova (informație primită de la un fost ministru de externe al României). România a fost acceptată în Consiliul Europei în octombrie 1993.

Sigur arhivele Ministerului de Externe conțin documente care atestă poziția statelor europene față de Reunirea Moldovei cu România în anii 1990. Personalul ambasadelor României trimitea regulat informații despre poziția demnitarilor statului respectiv, oficială sau informală, despre articole de presă etc. relative la România și printre ele trebuie să fie informații și despre problema Reunirii Moldovei cu România, mai ales în contextul destrămării Uniunii Sovietice. Probabil peste mulți ani aceste documente vor fi accesibile publicului și vom cunoaște mai multe despre momentul ratat de politicieni pentru înfăptuirea Reunirii.

În general se spune că primul președinte al Republicii Moldova, Mircea Snegur, s-a opus Reunirii Moldovei cu România. Această caracterizare a atitudinii lui Mircea Snegur este valabilă pentru ultima parte a mandatului său prezidențial. Pentru că președintele Mircea Snegur s-a pronunțat în 1991 în favoarea Reunirii Moldovei cu România. Într-un interviu apărut în ziarul „Le Figaro”, la 27 august 1991, el afirma: „Independența este, desigur, o perioadă temporară. Mai întâi vor exista două state românești, dar lucrul acesta nu va dura mult. Repet încă o dată faptul că independența Moldovei Sovietice constituie o etapă, nu un scop”.

Fostul ambasador al României la Chișinău, Aurel Preda, afirmă că Mircea Snegur a trimis de două ori delegați la București pentru a negocia cu Ion Iliescu Reunirea Moldovei cu România, cerând o funcție de vicepreședinte al României pentru Snegur, însă partea română a refuzat. Aurel Preda a participat la redactarea declarației de independență a Republicii Moldova din 27 August 1991 și a fost primul ambasador al României la Chișinău, ceea ce conferă credibilitate afirmațiilor sale.

Un lucru este cert, România a ratat în 1991 o șansă uriașă pentru Reunificarea țării. În Moldova exista atunci un curent favorabil Reunirii, la fel ca

în România. Liderii politici moldoveni au propus Reunirea, desigur în schimbul unor avantaje politice, cerințe firești în negocierile politice. Statele Unite ale Americii au recunoscut oficial dreptul la Reunificare al României cu Moldova, iar în cancelariile europene Reunirea era așteptată.

Deși au existat premise favorabile Reunirii pe plan internațional, ea nu a avut loc. De ce? Cel puțin un răspuns este cert: Ion Iliescu, președintele României în 1991, avea relații prea strânse cu Moscova și a trădat interesul național al României. Sigur Ion Iliescu cunoștea Rezoluția Senatului SUA din 28 Iunie 1991. De ce nu a exploatat-o în interesul național? Istoria îl va judeca pe Ion Iliescu ca trădătorul care a ratat Reunirea Moldovei cu România în 1991. Ion Iliescu nu a reprezentat interesele poporului român în 1991! Rezoluția nr. 148 a Senatului SUA este un document de o importanță politică excepțională și trebuie să stea la baza oricăror negocieri viitoare pentru realizarea Reunirii Moldovei cu România. Recunoașterea dreptului la Reunire de către cea mai mare putere mondială trebuie exploatată de toți cei care militează și acționează pentru realizarea acestui deziderat național, singurul PROIECT de țară fezabil pentru români: Reunirea Moldovei cu România.”

La data de 28 noiembrie 1991, Parlamentul României a emis o Declarație privind Referendumul din Ucraina din 1991, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 243 din 29 noiembrie 1991:

”1. Parlamentul României a luat cunoștința de hotărîrea autorităților de la Kiev de a organiza la 1 decembrie 1991 un referendum asupra independenței Republicii Ucraina.

Profund atasat principiilor fundamentale ale respectării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului și ale popoarelor de a-și hotărîri soarta, Parlamentul României saluta hotărîrea autorităților ucrainene de la Kiev de a organiza un referendum privitor la independența Republicii Ucraina.

Avînd în vedere ca acest referendum ar urma să se desfășoare și pe teritoriile românești - Bucovina de Nord, Ținutul Herta, Ținutul Hotin, precum și județele din sudul Basarabiei -, Parlamentul României declara solemn ca aceste teritorii au fost rupte din trupul țării, iar Pactul Ribbentrop-Molotov a fost declarat nul și neavenit, ab initio, de U.R.S.S. la 24 decembrie 1989 și de Parlamentul României la 24 iunie 1991.

Desigur, este dreptul Ucrainei să organizeze un referendum pentru independența sa, dar acest referendum nu poate avea valabilitate în privința teritoriilor românești anexate abuziv de fosta U.R.S.S., teritorii care nu au aparținut niciodată Ucrainei și sînt de drept ale României.

2. *Parlamentul României reintereaza atasamentul față de prevederile Actului înal al Conferinței C.S.C.E. de la Helsinki, care admite posibilitatea modificării frontierelor pe cai pașnice, diplomatice.*

3. *Parlamentul României, declara solemn ca referendumul organizat de autoritățile de la Kiev în teritoriile românești încorporate cu forța în cadrul fostei U.R.S.S. - respectiv în Bucovina de Nord, Ținutul Herta, Ținutul Hotin, precum și în județele din sudul Basarabiei - este nul și neavenit, precum și consecințele acestuia.*

4. *Parlamentul României cere parlamentelor și guvernelor tuturor statelor care vor recunoaște independența Ucrainei să declare expres ca aceasta recunoștință nu se extinde asupra teritoriilor românești menționate.*

5. *Parlamentul României se pronunța pentru începerea unui dialog cu Parlamentul de la Kiev în vederea examinării, împreună a problemelor stabilirii unor relații de bună vecinătate și colaborare între România și Ucraina și invita, în acest scop, o delegație parlamentară ucraineana urmează să efectueze o vizită la București, cât mai curând posibil.*

6. *Parlamentul României solicita guvernului țării să înceapă de urgență negocieri cu autoritățile de la Kiev în problema teritoriilor românești anexate cu forța de U.R.S.S.*

Aceasta declarație a fost adoptată de Parlamentul României în ședința din 28 noiembrie 1991, cu unanimitate de voturi."

PREȘEDINTELE SENATULUI
academician ALEXANDRU
BARLADEANU

PREȘEDINTELE
ADUNĂRII DEPUTAȚILOR
MARȚIAN DAN

Aceste 2 Rezoluții nu au fost anulate niciodată!

Mai mult, ACUM ESTE MOMENTUL!

Statele Unite ale Americii dau undă verde pentru unirea României cu Republica Moldova. Unul dintre cei mai respectați oameni din serviciile de informații ne îndeamnă să facem pași concreți în această direcție.

James Olson a condus divizia de contraspionaj din cadrul CIA și a descris în amănunt care este situația reală în Europa de Est. Acesta a declarat: „Cred că ar fi chiar o mișcare inteligentă”

Într-un scurt interviu pentru Antena 3, Olson și-a expus argumentele pentru care Bucureștiul și Chișinăul ar trebui să-și unească forțele. În primul rând, prin revenirea la „Patria Mamă”, Republica Moldova ar rezolva chestiunea amenințării din partea Federației Ruse, crede fostul șef al contraspionajului CIA.

"Credeți că SUA, țările din NATO și Uniunea Europeană ar sprijini o asemenea decizie?"

James Olson: "Așa cred! Țările NATO și liderii americani arată că înțeleg amenințarea la adresa Moldovei. Discuțiile strategice purtate la București ne-au permis să ne reafirmăm angajamentul în favoarea securității Moldovei. Cred că țările din NATO și întreaga lume ar reacționa în mod pozitiv la reunificare".

Mai mult, în acest moment forțele majoritare politice din România și majoritatea din Republica Moldova își doresc o astfel de unire. Ar trebui repetat același proces ca în 1918, dar și Unirea Principatelor din 1859, astfel încât Parlamentul României să decidă unirea României cu Republica Moldova, ulterior Parlamentul Republicii Moldova să decidă unirea cu România. Este extrem de simplu, mai ales că avem susținerea marilor puteri. Să nu uităm că aproximativ 1 milion de cetățeni moldoveni au cetățenie română, 82,07% dintre cetățeni sunt de etnie română, limba oficială este limba română.

"Au trecut 76 de ani de la ultima conflagrație mondială, s-au întâmplat multe în lume în acest timp, enorm de multe schimbări pentru un timp atât de scurt, însă conflictele armate n-au încetat, deși omenirea a dorit pacea mai mult decât orice. Atrocitățile oamenilor împotriva semenilor au continuat, desigur pe zone mai restrânse și nu de amploarea celor din timpul celui de-al doilea război mondial. S-au produs și reparații acolo unde cataclismul a distrus și alterat ordinea firească a lucrurilor, însă nu toată lumea care a avut de suferit a fost acceptată la masa revendicărilor. Națiunile mici și fără vocație imperială au rămas pe de lături, pentru că alte puteri cu orgolii nemăsurate s-au așezat la cârma umanității și o ghidează după scopurile și interesele lor egoiste.

Printre cei care continuă să suporte nedreptatea istorică de acum 80 de ani se află și poporul român și România ca țară, situată încă în dimensiunea schilodită de artizanii apocalipsei care a zguduit lumea de la un capăt la altul, Stalin și Hitler. Aceste două creaturi diavolești cu chip de om, și nu prea, au reușit să polarizeze frustrările, suferințele, insatisfacțiile, orgoliile, pretențiile de superioritate și instinctul imperial, existente într-o formă sau alta în sânul propriilor popoare, le-au incitat printr-o propagandă toxică la o așa zisă revanșă, aruncându-le în iadul războiului. Este o mare eroare, ce continuă să fie, oarecum, întreținută și astăzi, a se considera că doar cei doi ar purta întreaga vinovăție pentru acest pârjol care a distrus Europa și s-a extins și în celelalte părți ale lumii.

Nici Hitler și nici Stalin nu cred c-ar fi reușit să producă această catastrofă dacă ar fi ajuns la cârma altor popoare. Nu e cazul să învinovățim popoarele respective dar nici să nu trecem cu vederea că instinctul războinic, agresiv, revanșard, prădalnic ce vin dintr-un trecut îndepărtat, încât le putem considera ca fiind înrădăcinate genetic în spiritul lor, reprezintă baza pe care s-au putut ridica aceste două întru chipări absolute ale răului.

Pactul Molotov-Ribbentrop, încheiat la Moscova între Uniunea Sovietică și Germania nazistă, mai precis între Stalin și Hitler, pentru că ei aveau puterea absolută în aceste țări, pact numit, culmea, de neagresiune, reprezintă instrumentul sau detonatorul apocalipsei care a măcinat milioane de vieți omenești, a produs imense suferințe și distrugerii a căror consecințe se resimt și astăzi.

Raptul teritorial asupra României din 1940, constând în anexarea de către URSS a Basarabiei, Nordului Bucovinei, Ținutului Herța și Insulei Șerpilor s-a săvârșit în baza acestui pact. Deși el a fost condamnat și calificat nul și neavenit, inclusiv de către Sovietul Suprem al URSS, la 24 decembrie 1989, totuși efectele sale criminale continuă să se mențină și astăzi, cel puțin în cazul României. Adică și astăzi, după 80 de ani și după condamnarea de către întreaga umanitate a târgului criminal dintre Stalin și Hitler, România suportă consecințele acestui târg, fiind în continuare lipsită de teritoriile sale istorice, teritorii în care ocupantul sovietic a recurs la cele mai josnice acțiuni pentru a le altera specificul românesc, iar liderii "democrați" de astăzi ai statelor în care au rămas captive aceste teritorii, le continuă politica de deznaționalizare.

Cauzele sunt multiple și complexe și trebuie să spunem că cele mai grave sunt trădările sau slăbiciunile interne, care au devenit complice cu planurile și interesele externe de a fi împiedicați să ne refacem unitatea statală, când, după destrămarea URSS-ului în 1991, se crease această posibilitate. Germania însă a reușit să-și refacă unitatea statală (3 octombrie 1990), beneficiind de sprijinul liderilor importanți ai planetei din acel timp și avem în vedere pe Mihail Gorbaciov și George Bush. Da, Germania, divizată, inițial în patru și apoi în două, ca o soluție pentru blocarea unor noi inerții războinice și care a produs, împreună cu Rusia sovietică, dezastrul din ultima conflagrație mondială, își reface unitatea statală, pe considerentul unei "reparații" istorice, în timp ce România, victimă, tranșată ca la abator de Hitler și Stalin, este menținută divizată. Asta ca să înțelegem ce importanță mai au principiile și normele dreptului internațional și câtă moralitate și justiție mai există în lumea în care trăim.

Pactul Molotov-Ribbentrop – un târg criminal asupra unei Europe adormite

Ieșind din iadul marelui război (Primul război mondial) cu imense sacrificii umane și distrugeri materiale, diplomația Europei și a lumii a încercat să creeze un cadru juridic internațional care să nu mai permită în viitor asemenea cataclisme.

În Europa s-au prăbușit imperiile, aceste închisori ale popoarelor, s-au redesenat granițele după principiul națiunilor, s-au încheiat tratate și acorduri internaționale pentru a garanta această nouă configurație politică, s-au constituit organizații și organisme internaționale, cu forumul cel mai înalt, Liga Națiunilor, s-au inițiat cicluri de conferințe, simpozioane, mese rotunde, congrese în care tema păcii și a modului cum ar putea fi ea menținută a provocat știința la studii și elaborări riguroase. Publicistica diplomatică pe acest subiect a umplut rafturile bibliotecilor și librăriilor. La Geneva, unde-și stabilise sediul Liga Națiunilor, și în alte metropole de importanță diplomatică, aveau loc permanente întâlniri până la cel mai înalt nivel, prin care se căutau soluții la diversele probleme generate de aplicarea tratatelor de la Paris-Versailles-Washington. Războiul, ca mijloc de rezolvare a litigiilor internaționale, a fost scos în afara legii, prin semnarea la Paris, la 28 august 1928, a pactului Briand-Kellog.

Tot acest tumult diplomatic a impulsionat dezvoltarea dreptului internațional și la propulsarea sa pe o nouă treaptă de evoluție. Dar, atâta timp cât normele sale au rămas lipsite de instrumentele de aplicare, eficiența sa s-a dovedit extrem de precară în fața pornirilor belicoase și revanșarde. Atât lumea diplomatică, alunecată pe panta ignoranței față de realitatea politică, militară, economică produsă după război, față de factorii provocatori de conflicte, cât și opinia publică au dobândit un fals sentiment de securitate, care nu după mult timp avea să fie pulverizat de un cataclism și mai devastator decât cel precedent.

În timp ce opinia publică era anesteziată cu false garanții de securitate, iar lumea diplomatică se desfăta în confortul pus la dispoziție pentru diversele acțiuni menite să creeze un climat de liniște și armonie internațională, instinctul revanșard al perdanților alimenta, la adăpostul unei ignoranțe misterioase, ura împotriva tratatelor și a noii configurații politice europene.

Germania și Rusia, în mod deosebit, pe care războiul, capitularea și condițiile punitive stabilite de învingători, pentru cea dintâi, și revoluția bolșevică, pentru cea de-a doua, le aruncase într-o devastatoare criză, au început să uneltească

împotriva statu-quo-lui postbelic și să se angajeze la un efort uriaș pentru răsturnarea acestei ordini. Obiectivele lor, deși contradictorii și ireconciliabile, aveau până la urmă să le aproprie, printr-o vicleană strategie prin care fiecare își vedea realizabil propriul vis, Germania să-și extindă spațiul vital, prea strâmtorat, după cum îl vedea Hitler, pentru un popor măreț și cu vocație de mare putere, creat de o rasă superioară, Rusia, devenită sovietică, să instaureze comunismul pe întregul continent și apoi la nivel planetar, după cum visa Stalin.

Conducerea bolșevică de la Kremlin, respectiv Lenin și Troțki, profitând de starea dezastruoasă din Germania de după război, și-au concentrat eforturile, inclusiv uriașe sume de bani, pentru a instaura și aici un regim comunist, asta ca o răsplată pentru sprijinul german de care a beneficiat Lenin în revoluția bolșevică. În viziunea Kominternului, Rusia Sovietică, unită cu o Germanie sovietizată, ar fi devenit o forță inegalabilă pe plan mondial. Din fericire acest lucru nu s-a întâmplat, dar coabitarea intereselor celor două regimuri diabolice, cel nazist și sovietic, au aruncat omenirea în iadul unui nou război mondial.

Relațiile dintre cele două puteri cam în această paradigmă au evoluat, când aliate, dacă interesele lor imperiale au coincis, când de confruntare și de măcel, pentru că așa le stă bine unor națiuni "civilizate". Adică să înțelegem că ei sunt "civilizați", după niște clișee propagandistice, și nu noi, românii, cu instinctul nostru umanitar, tolerant, ospitalier și doritor de pace și bună înțelegere.

În primul război mondial s-au aflat în tabere adverse, pentru ca spre sfârșit, Germania, recurgând la o viclenie încă prea puțin descifrată, să scoată Rusia din război, cu consecințe extrem de grave, în primul rând pentru România. "Revoluția", sau, mai bine zis, lovitura de stat dată de Lenin și acoliții săi în octombrie 1917 și care a aruncat Rusia în haos s-a realizat cu un substanțial sprijin german, constând în bani, armament, asistență militară și logistică. Imediat după lovitura de stat, Rusia, intrând într-un rapid proces de dezintegrare, și-a abandonat rolul combatant ce-l avea în cadrul Antantei. Ieșirea ei din război este oficializată prin tratatul de pace de la Brest-Litovsk încheiat, la 3 martie 1918, între guvernul bolșevic și Puterile Centrale.

Este de subliniat că în tratativele de la Brest-Litovsk germanii sugerase sovieticilor să provoace o "revoluție" și în România neocupată, având centru la Iași, tot cu scopul de a-i submina capacitatea de luptă, așa cum se întâmplase și cu Rusia țaristă, pe care a reușit s-o scoată din război. A existat chiar un plan de cucerire a Iașului, de arestare a guvernului și regelui, folosindu-se în acest scop

dezertorii din armata țaristă. Numai intervenția operativă a armatei române, după niște planuri bine chibzuite, a dejucat acest act terorist, iar dezertorii au fost dezarmați și aruncați peste graniță, unde au continuat samavolniciile asupra populației din Basarabia.

A urmat, imediat după război, tratatul de la Rapallo (16 aprilie 1922), dublat la Berlin în 24 aprilie 1926, un tratat bilateral de neutralitate și neagresiune, prin care practic se puneau bazele unei colaborări în domeniul militar. Deci, un tratat de "neagresiune", dar prin care cele două state își conjugau potențialul pentru a-și întări forța combativă în perspectiva obiectivelor lor belicoase. Germania, aflată sub un regim punitiv din punct de vedere militar, stabilit prin tratatul de la Versailles, a descoperit oportunitățile de înarmare în imensul și mai puțin controlabil spațiu sovietic, unde a reușit să dezvolte o industrie de mare capacitate în acest scop. După cum s-a subliniat mai sus, lumea politică și diplomatică europeană, fiind cuprinsă, după parafarea tratatelor, de o stare de liniște și falsă securitate, n-a mai fost atentă la ceea ce se întâmpla în statele vădit contestatoare a ordinii postbelice și în mod deosebit în Germania și Rusia.

În urma alegerilor din 30 ianuarie 1933, Partidul Nazist (NSDAP) obține majoritatea în Reichstagul german și Hitler ajunge la putere. Că a fost premeditat sau nu, sprijinul dat, indirect, de Stalin l-a adus practic la putere pe Hitler. Stalin le-a interzis comuniștilor, o grupare politică cu amplă susținere civică, să facă alianță cu social-democrații. S-a creat în felul acesta un culoar electoral extrem de favorabil pentru naziști. Hitler, un înverșunat dușman al tratatelor de la Versailles, s-a dovedit a fi un instrument absolut necesar pentru Stalin ca să răvășească Europa, și să-i permită s-o cucerească și s-o comunizeze. Așa cum s-au desfășurat aceste alegeri, precum și evenimentele și relațiile sovieto-germane în timpul celui de-al doilea război mondial, l-a îndreptățit pe Victor Suvorov să afirme că "fără Stalin n-ar fi existat Hitler", ceea ce dovedește că excluderea unuia sau altuia din acest binom apocaliptic conduce la o percepție eronată, lipsită total de consistență științifică, a cataclismului ce a cuprins Europa și s-a răspândit în întreaga lume acum opt decenii.

Cu Hitler la conducerea Germaniei, planurile lui Stalin prindeau tot mai mult contur și, prin urmare, diplomația sovietică începuse un curtaj seducător pe lângă liderul german, numai că acesta a manifestat pentru început rezerve. Dacă ar fi răspuns pozitiv se spune că pactul sovieto-german s-ar fi încheiat cu 5 ani mai devreme, respectiv în 1934 și nu în 1939.

Hitler avea în plan să încheie socotelile cu Franța, dar, pentru aceasta, trebuia să aibă spatele asigurat, respectiv să încheie o alianță cu Rusia. Însă, aici la conducere se afla, după aprecierile lui Hitler din Mein Kampf, o bandă de asasini, fără onoarea, cu care nu s-ar putea încheia o alianță cinstită. Oare, în 1922-1924, când Hitler și-a scris crezul său politic și a făcut aceste aprecieri, în definitiv corecte, s-o fi gândit că tot prin asasinat și tâlhării politice va ajunge și el la putere în Germania și o va arunca într-un război devastator pentru întreaga umanitate?

Deci, în 1934 alianță cu Germania, atât de dorită de Stalin nu s-a putut realiza. În schimb, în politica celor două state se produc schimbări radicale. Uniunea Sovietică devine membră a Ligii Națiunilor, adoptă o atitudine curtenitoare față de Anglia și Franța, renunțând la expresia "imperialismul franco-britanic", încheie tratate bilaterale de asistență mutuală cu Franța și Cehoslovacia (cu România doar s-a negociat, până la demiterea lui Nicolae Titulescu). Se pare că această nouă orientare în politica externă a pus în dificultate planurile Germaniei de a se răfui cu cei care i-au stabilit un regim umilitor la sfârșitul primului război și, în primul rând, cu rivala Franța, cu care, în aceste condiții, nu se mai putea hazarda la "o încheiere a socotelilor". Transpare destul de clar că noua orientare în relațiile cu Franța și Anglia a fost gândită de Stalin pentru a-l forța pe Hitler să vină la masa tratativelor.

În același timp, octombrie 1934, Germania părăsește Liga Națiunilor (în noiembrie 1934 intră Uniunea Sovietică), reintroduce serviciul militar obligatoriu, ocupă și remilitarizează Renania, anexează Austria, încheie cu complicitatea Angliei, Franței și Italiei acordul de la München, prin care anexează zona sudet din Cehoslovacia, urmând ca în, 15 martie 1939, s-o lichideze definitiv ca stat.

După cum se constată, dintr-o analiză paralelă a acestor două strategii diplomatice și a programelor pe care, către sfârșitul deceniului patru al secolului XX, Rusia și Germania le derulau pe plan intern, ele s-ar fi aflat pe poziții divergente și ireconciliabile. Una, Uniunea Sovietică, militând pentru crearea unui climat de pace și bună înțelegere dintre state, creditând, prin gestul ei de aderare, Liga Națiunilor, ca for mondial de pacificare a relațiilor internaționale, iar cealaltă, Germania, continuând să-și mențină și să-și declare ostilitatea față de tratate, încurajată fiind de Anglia și Franța, care i-au permis să-și anexeze teritorii străine, deci să încalce tratatele, și totodată să-și întărească forța militară, prin măsuri care au devenit mult prea vizibile pentru a nu fi sesizate de "gardienii" tratatelor.

Cunoscând evoluția relațiilor lor ulterioare și a acțiunilor războinice declanșate împotriva celorlalte state europene, suntem nevoiți să constatăm că toate actele diplomatice săvârșite de Uniunea Sovietică n-au pornit dintr-o dorință serioasă de a se angaja la vreun efort de pacificare a relațiilor internaționale. Toate aceste acțiuni au fost gândite de Stalin și acoliții lui doar pentru a-l forța pe Hitler să accepte târgul prin care să-și împartă Europa de Est, de la Marea Baltică la Marea Neagră, iar apoi Hitler, fără să-și dea seama de capcana care i s-a întins, să devină instrumentul care să-i pregătească lui Stalin terenul pentru a invada și comuniza și occidentul.

Fără a-l absolvi pe Hitler de rasismul său primitiv, de instinctul revanșard și agresiv, provocator de război, iată suntem nevoiți, în numele adevărului istoric, să recunoaștem că Stalin s-a dovedit a fi mai perfid, iar obiectivele sale mult mai cumplite, mai îngrozitoare, nu numai pentru popoarele intrate sub cizma sovietică dar chiar pentru întreaga umanitate. Din păcate, sfârșitul războiului a făcut să se afle tocmai el în tabăra învingătorilor și să dicteze condițiile "păcii", pace care pentru români și alte popoare din spațiul de influență sovietic a însemnat o nouă perioadă cumplită, de tratament inuman, genocidar.

Hitler a văzut în politica de apropiere de occident a Rusiei Sovietice un mare pericol pentru planurile sale. Cu o Rusie aliată cu Franța, ar fi fost un act sinucigaș a mai îndrăzni să se atingă de Franța. Nici spre est, în chestiunea poloneză, de exemplu, n-ar mai fi avut curaj să se avânte. De aceea, diplomația germană, începând chiar din 1934, devine extrem de curtenitoare față de Stalin, venind în întâmpinarea pretențiilor acestuia cu fel de fel de promisiuni și garanții, cum ar fi, de exemplu, o atitudine binevoitoare, mergând până la dezinteres politic, respectiv mână liberă pentru Stalin în tranșarea zonei de est, de la Marea Baltică la Marea Neagră. Stalin însă a continuat tactica lui de a-l ține pe Hitler în nesiguranță. Cunoscându-i graba cu care dorea să atace Polonia, data fixată fiind 26 august 1939, tocmai în zilele premergătoare o delegație franco-britanică era prezentă la Moscova cu scopul de a realiza o alianță în vederea blocării acestui plan agresiv. Cu ocazia întrevederii din ziua de 14 august 1939 ministrul de externe sovietic, V. M. Molotov, îi transmite ambasadorului german la Moscova, Schulenburg, că dacă nu vor veni cu chestiuni concrete, ei, sovieticii, vor încheia un pact de asistență mutuală cu puterile occidentale. Deci, se ajunsese chiar și la șantaj în formă directă.

Fiecare gest distant sau de temporizare a răspunsurilor din partea diplomației sovietice îi provoca lui Hitler vădite îngrijorări și-l determina la noi și noi concesii. S-a ajuns până acolo încât să se găsească punți de legătură chiar și între cele două ideologii, comunismul nemaifiind o ideologie repudiată de nazism, ci una care se confunda cu istoria Rusiei, așa cum nazismul se confunda cu istoria Germaniei. "Prietenia germano-sovietică", ca expresie diplomatică, era prezentă în toate discuțiile și corespondența oficială, iar contextul istoric era mereu invocat ca oportunitate pentru rezolvarea problemei "spațiilor vitale" pentru ambele state.

În a doua decadă a lunii august 1939, diplomația germană insistă pe lângă cea sovietică pentru ca ministrul de externe al celui de-Al Treilea Reich, Joachim von Ribbentrop, să facă o vizită la Moscova în vederea perfectării unui tratat, al cărui conținut se discuta de mai mult timp. Interesul prioritar al Moscovei îl reprezenta protocolul anexă la tratat, care se dorea a fi secret, și prin care Stalin și Hitler își împărțeau practic Europa. Germania își terminase pregătirile pentru a ataca Polonia și orice întârziere în încheierea acestui tratat îi complicau planurile strategice. În corespondența diplomatică, inclusiv la cel mai înalt nivel, Hitler invoca faptul că "insolența" poloneză față de o "mare putere", cum se considera Germania, devenise intolerabilă. Stalin, cunoscând bine ce anume îl presa atât de mult pe Hitler să urgenteze încheierea tratatului, l-a forțat pe acesta, prin dese amânări și tergiversări, să supraliciteze oferta, până când a avut garanția că interesele sale sunt pe deplin satisfăcute.

La rugămintea personală a lui Hitler, care-l asigură pe Stalin că ministrul său de externe are "cea mai largă împuternicire pentru întocmirea și semnarea pactului de neagresiune și a protocoalelor", Stalin își dă acceptul ca Joachim von Ribbentrop să vină la Moscova în ziua de 23 august 1939.

Ținem să subliniem, având în vedere planurile belicoase ale Germaniei naziste și Rusiei sovietice și rolului ce-l acordau acestui pact în proiectele lor agresive împotriva celorlalte state europene, ipocrizia degajată de corespondența lor diplomatică, unde în fiecare notă sau mesaj sunt nelipsite expresii ca "relații pașnice", "pace și colaborare", "renunțare la încordare politică", "pace între popoare" etc., limbaj acceptat deopotrivă de ambele părți, deși știau foarte bine că numai "pace" nu-și doreau ele prin încheierea acestui acord. Acest exemplu de fariseism în raporturile diplomatice, deși consecințele sale catastrofale le-a suportat întreaga umanitate, n-a adus în perioada postbelică, cum era de așteptat, o

regenerare a moralității în relațiile dintre state, mai ales din partea celor dominate încă de instincte heghemonice.

România Mare tranșată teritorial prin târgul banditesc sovieto-german

Poporul român și-a refăcut unitatea statală în contextul geo-politic creat la sfârșitul primului război mondial prin prăbușirea imperiilor care stăpâneau provincii românești, acaparate în decursul timpului prin rapturi teritoriale la fel de agresive precum cel de care ne ocupăm în acest studiu. Unirea cu România, ca țară mamă, a Basarabiei, Bucovinei și Transilvaniei s-a făcut prin acte politice absolut democratice, dându-se expresie voinței populației din aceste teritorii, în majoritate români. Deși este un adevăr istoric de necontestat, întărit nu numai prin acte politice interne ci și prin tratatele care au pus capăt conflagrației mondiale, ținem totuși să-l subliniem pentru că raptul teritorial săvârșit în baza pactului Ribbentrop-Molotov tocmai această realitate o neagă.

Tratatul sovieto-german, semnat la Moscova în 24 august 1939, cunoscut sub denumirea de Pactul Molotov-Ribbentrop, având în vedere conținutul lui și rolul de garant pentru planurile agresive atât ale Germaniei naziste cât și ale Rusiei sovietice, a fost calificat fie ca un "târg cinic", fie ca un "act de brigandaj", iar noi îl putem socoti un târg criminal, încheiat în stil banditesc, pentru că semnatarii au recurs la tactici perverse pentru a-și împărți prada, adică teritorii aparținând de drept altor state, supunând populația lor la un tratament bestial de exterminare pentru a-și asigura stăpânirea și exploatarea pe termen nelimitat.

Tratatul de bază, cinic numit "pact de neagresiune", nu prezintă prea mare importanță, cum n-a prezentat nici pentru semnatori. Hitler a urmărit să aibă spatele asigurat în vederea atacurilor sale asupra Poloniei precum și în vest, oferind în schimb lui Stalin libertatea de a dispune discreționar de teritoriile mai multor state din est, de la Marea Baltică la Marea Neagră. Tocmai de aceea mai important s-a dovedit a fi Protocolul adițional la tratat, prin care se tranșa aceste teritorii și tocmai de aceea el a fost și secretizat, ca orice tranzacție necurată.

În diferite studii și analize se spune că cele două puteri și-ar fi împărțit, prin acest protocol, sferele de influență sau de interes. Cred că termenul de "influență" este greșit și în contrast cu ceea ce s-a întâmplat de fapt. A influența înseamnă a înrâuri, a dirija anumite procese politice, economice, sociale etc. Ori desființarea unor state, anexarea de teritorii, modificarea structurii demografice a populației

prin genocid, deportări și colonizări nu pot fi numite acte de influență ci de brigandaj.

Protocolul a cuprins patru articole prin care au fost sacrificate șase state și tot atâtea națiuni pentru a satisface poftele imperiale ale lui Stalin, respectiv Estonia, Letonia, Finlanda, Lituania, Polonia și România.

Soarta României a fost tranșată prin articolul trei în care se precizează că "în privința Europei sud-estice, partea sovietică subliniază interesul pe care-l manifestă pentru Basarabia. Partea germană își declară totalul dezinteres politic față de aceste teritorii." Întrucât Basarabia este un teritoriu compact și partea sovietică își justifică interesul față de el pe contestarea actului unirii cu România de la 1918, se pune problema noțiunii de "teritorii" introdus în conținutul acestui text, față de care partea germană își declara dezinteresul. Având în vedere că tratatul, și, în mod deosebit, protocolul adițional au făcut obiectul unor îndelungi tratative, mai ales în noaptea de 23/24 august 1939, desfășurate într-o atmosferă de desfătare și bună dispoziție întreținută chiar de Stalin, suntem convinși că noțiunea de "teritorii" a fost intenționat inserată în protocol pentru că Stalin avea în vedere nu numai Basarabia ci, așa cum avea să se dovedească după mai puțin de un an, și alte teritorii românești, respectiv Nordul Bucovinei, Ținutul Herța, Insula Șerpilor și apoi România în totalitate. E greu de spus dacă partea germană, adică Ribbentrop, care avea o "largă împuternicire" de la Hitler, și-a dat sau nu seama de această neconcordanță.

Ultimatul sovietic din 26 iunie 1940 – declarație de război împotriva României

Imediat după târgul banditesc încheiat în noaptea de 23/24 august 1939 cei doi măcelari, Hitler și Stalin, au trecut la tranșarea teritorială a Europei, potrivit planurilor "pacifiste" ale sinistrului pact, continuând însă să se comporte mișelește nu numai față de națiunile ale căror state le-au desființat dar și unul față de altul, ajungând, până la urmă, să se încaiere direct, fapt de neevitat având în vedere antagonismul planurilor lor imperiale. Chiar în dimineața zilei de 24 august, Stalin se manifesta exuberant de reușita "afacerii", bucuros că l-a înșelat de Hitler.

La 1 septembrie Germania nazistă atacă Polonia, drept "replică" la un presupus atac polonez, regizat de naziști. La 17 septembrie Polonia este atacată din est, de Rusia sovietică. Dacă problema poloneză, respectiv desființarea statului

polonez și împărțirea teritoriului acestuia pentru a se ajunge la o graniță comună între cele două state agresoare se stabilise a se rezolva "pe calea unor înțelegeri prietenești", după cum se precizase la art. 2 din Protocolul adițional secret, ce explicații ar putea avea decalajul de timp al declanșării celor două atacuri? N-ar fi fost normal ca atacurile împotriva Poloniei să se declanșeze în același timp? Având în vedere relațiile lor "prietenești" consfințite în acest odios tratat, intuim că au continuat informările reciproce și consultările diplomatice cu privire la acțiunile pe care urmau să le întreprindă potrivit obiectivelor stabilite. Cum s-au desfășurat acestea și cât de "prietenești" au fost ele rezultă din acțiunile concrete din teren, respectiv faptul că fiecare urmărea să-și maximizeze avantajele pe seama celuilalt. Atacul asupra Poloniei după mai bine de două săptămâni de când se declanșase agresiunea germană i-au extenuat acesteia capacitatea combativă, astfel că invazia sovietică n-a mai întâmpinat prea mare rezistență, Stalin conservându-și forțele pentru alte operațiuni printre care și cele de exterminare a rămășițelor armatei poloneze. Crimele comise de armata sovietică în Polonia sunt de o monstruozitate fără margini, comparabile poate cu cele din timpul invaziei mongole, săvârșite însă nu în acțiuni de luptă, ci împotriva unor oameni lipsiți de apărare și imobilizați, așa cum au fost masacrați, de exemplu, prizonierii de război polonezi în pădurea Katyn.

Pentru o imagine cât mai elocventă a conduitei duplicitare și perfide a Uniunii Sovietice în relațiile internaționale, a disprețului manifestat de aceasta față de tratatele, convențiile și angajamentele asumate prin semnătura liderilor săi, ținem să subliniem că acest stat a fost și semnatarul Convenției de definire a agresorului, alături de Polonia, România, Letonia, Estonia, Turcia etc., încheiată la Londra la 3 iulie 1933. Această convenție s-a adăugat ca importanță Pactului Briand-Kellog, care interzicea orice formă de agresiune ca modalitate de rezolvare a litigiilor internaționale. Convenția, după cum se subliniază în preambulul ei, a pornit din dorința semnatarilor "de a întări pacea existentă între țările lor". Însă "pacea" la care aspira Uniunea Sovietică s-a concretizat în atacul barbar declanșat asupra Poloniei și a celorlalte state semnatare ale convenției. Aceasta a dovedit că, prin semnarea convenției, Uniunea Sovietică n-a urmărit decât un interes conjunctural și nicidecum să-și respecte angajamentul asumat.

În timp ce Hitler ocupă Danemarca și Norvegia, Stalin își continuă planurile de anexare a statelor pe care le tranșase în protocolul secret. În 30 noiembrie 1939 atacă Finlanda, pe care a dorit s-o anexeze în întregime, dar a întâmpinat rezistența

armatei filandeze, suferind chiar o înfrângere în vestitul război de iarnă și a trebuit să se mulțumească doar cu o parte din teritoriu. Subliniem că atacul asupra Finlandei s-a realizat după tactica germană folosită pentru atacul asupra Poloniei, adică regizarea unui presupus atac finlandez asupra Uniunii Sovietice. Au urmat Țările Baltice și raptul teritorial asupra României.

În cazul României, calendaristic se constată o sincronizare perfectă a planului sovietic de ocupare a Basarabiei și a celorlalte "teritorii" românești cu acțiunile Germaniei în vest, respectiv împotriva Franței. Pe 22 iunie 1940 Franța capitulează în fața invaziei germane, semnează armistițiul, care intră în vigoare pe 25 iunie. În aceste condiții, România rămâne fără nici un fel de sprijin extern, mai sperat, până atunci, din partea Franței. Chiar a doua zi, pe 26 iunie, Uniunea Sovietică somează România, printr-o veritabilă declarație de război, să cedeze Basarabia, Nordul Bucovinei la care din "greșeală" s-a adăugat și Ținutul Herța.

Ultimatul sovietic din 26 iunie 1940, prin conținutul său extrem de viciat, precum și prin faptul că este adresat într-un moment dificil, din punct de vedere strategic, pentru România, denotă nu numai instinctul agresiv de esență imperială preluat de Stalin de la "burghezii" săi înaintași, dar și lașitatea, modul mișelesc, infam, josnic practicat de regimul sovietic în relațiile internaționale. Această conduită, contrară tuturor angajamentelor asumate până atunci ca subiect de drept internațional, se reflectă deopotrivă chiar în conținutul ultimatumului pe care-l analizăm în continuare.

"În anul 1918 România, folosindu-se de slăbiciunea militară a Rusiei, a desfăcut de la Uniunea Sovietică (Rusia) o parte din teritoriul ei, Basarabia, călcând prin aceasta unitatea seculară a Basarabiei, populată în principal cu ucraineni, cu Republica Sovietică Ucraineană.

Uniunea Sovietică nu s-a împăcat niciodată cu faptul luării cu forța a Basarabiei, ceea ce guvernul sovietic a declarat nu o singură dată și deschis întregii lumi. Acum când slăbiciunea militară a URSS e de domeniul trecutului, iar situația internațională care s-a creat cere rezolvarea rapidă chestiunilor moștenite din trecut, pentru a pune în fine bazele unei păci solide între țări, URSS consideră necesar și oportun ca în interesele restabilirii adevărului să pășească împreună cu România la rezolvarea imediată a chestiunii înapoierii Basarabiei Uniunii Sovietice.

Guvernul sovietic consideră că chestiunea întoarcerii Basarabiei este legată în mod organic cu chestiunea transmiterii către URSS a acelei părți a Bucovinei a cărei populație este legată în marea sa majoritate cu Ucraina Sovietică prin comunitatea soartei istorice, cât și prin comunitatea de limbă și compoziție națională. Un astfel de act ar fi cu atât mai just cu cât transmiterea părții de nord a Bucovinei către URSS ar putea reprezenta, este drept că numai într-o măsură neînsemnată, un mijloc de despăgubire a acelei pierderi care a fost pricinuită URSS și populației Basarabiei prin dominația de 22 de ani a României în Basarabia.

Guvernul URSS propune guvernului regal al României:

- 1. Să înapoieze cu orice preț Uniunii Sovietice Basarabia;*
- 2. Să transmită Uniunii Sovietice partea de nord a Bucovinei, cu frontierele potrivit cu harta alăturată;*

Guvernul sovietic își exprimă speranța că guvernul român va primi propunerile de față ale URSS și că aceasta va da posibilitatea de a se rezolva pe cale pașnică conflictul prelungit dintre URSS și România.

Guvernul sovietic așteaptă răspunsul guvernului regal al României în decursul zilei de 27 iunie.”

O analiză atentă asupra conținutului acestei note ultimative în raport cu adevărul istoric referitor la aceste teritorii, la situația lor geografică, demografică, etnică, economică, politică și culturală relevă un exemplu, cred că de neegalat, de câtă minciună poate să încapă într-un document diplomatic, emis de o putere imperială.

România "a desfăcut de la Uniunea Sovietică o parte din teritoriul ei"?

Actul Unirii Basarabiei cu România de la 27 martie 1918, guvernul sovietic îl califică, împotriva tuturor evidențelor, ca fiind un rapt teritorial. În primul rând, România nu putea desface de la Uniunea Sovietică acest teritoriu pentru că în 1918 acest stat nici nu exista, el luând ființă de abia în 1922. Apoi, începând din primăvara anului 1917, Imperiul țarist a intrat într-un proces de dezintegrare, ca urmare a imploziei interne, provocată de revoluția zis democratică care, nu după mult timp, s-a radicalizat, conducerea fiind preluată de bolșevici. Structura administrativă și autoritatea publică imperială a încetat practic să mai funcționeze și întreg teritoriul țarist a fost cuprins de haos și anarhie. Toxicitatea propagandei

bolșevice a contaminat și armata și, deși era angajată în efortul de război pe frontul din Moldova, totuși a intrat și ea în descompunere, dând naștere la bande înarmate care au trecut la devastarea așezărilor, mai ales în Basarabia, pentru că în teritoriul românesc guvernul și conducerea armatei reușise să restabilească ordinea.

În condițiile în care autoritatea statală imperială devenise inactivă și teritorii întregi lipsite de orice structură administrativă care să mențină ordinea și să apere avutul și viața oamenilor, populația a început să se organizeze, să-și constituie organe reprezentative, iar criteriul de coagulare l-a reprezentat în primul rând cel etnic. Așa s-a întâmplat în întreg teritoriul stăpânit de imperiul țarist, nu numai în Basarabia.

Unirea Basarabiei cu România nu s-a produs instantaneu, așa cum se întâmplă în cazul unui rapt, sau, să zicem, "desfacere". Mai întâi s-au constituit, pe baze democratice, organele reprezentative, s-a declarat independența față de Imperiul țarist, au avut loc consultări cu diferite categorii sociale, s-au analizat diferite variante cu privire la statalitatea acestui teritoriu și, în final, Sfatul Țării a hotărât cea mai potrivită și firească soluție, respectiv Unirea cu România. Intrarea armatei române în Basarabia s-a făcut la solicitarea organelor reprezentative și legitime ale acesteia, cu scopul să apere populația și avutul public expus jafurilor și să restabilească ordinea. S-a manifestat o deosebită prudență tocmai pentru ca această prezență militară să nu fie speculată ca acțiune de cucerire teritorială. Iată, deci, cum s-a produs "desfacerea" acestui teritoriu de la Uniunea Sovietică, stat inexistent la timpul respectiv nici măcar într-o formă embrionară. Atât basarabenii cât și celelalte popoare din imperiu s-au prevalat de un principiu fundamental al dreptului internațional, respectiv cel al autodeterminării popoarelor, principiu pe care l-a susținut și Lenin într-o primă fază, până a prelua puterea.

Esența pur românească a numelui de "Basarabia"

Sub numele de "Basarabia", rușii au vrut să ascundă raptul teritorial din 1812, când, prin trădare, corupție și înșelătorie au rupt din trupul Moldovei teritoriul dintre Prut și Nistru. Cei care au trădat, respectiv frații Moruzi, Panaiot și Dumitru, dragomani ai Porții Otomane și armeanul Manuc bei, gazda tranzacției din 16 mai 1812, la hanul acestuia din București și cu complicitatea lui s-a

încheiat și semnat abjectul tratat, au plătit cu viața, însă Basarabia a rămas ruptă de la trupul țării și populația ei supusă unui genocid etnic, cultural și spiritual vreme de 106 ani.

Prin atribuirea numelui de Basarabia teritoriului dintre Prut și Nistru, printr-o extensie forțată a denumirii sudice care a făcut parte din Țara Românească pe timpul dinastiei Basarabilor, începând cu Mircea cel Bătrân, rușii au urmărit să creeze o altă imagine populației de aici, respectiv să arate că nu este precum cea din restul Moldovei, adică Basarabia ar fi altceva decât Moldova, construind artificial o falsă fizionomie istorică, etnică și culturală, fizionomie în care s-a dorit ca elementul slav să fie dominant.

Rușii au procedat precum un hoț ordinar care, după ce fură un bun, încearcă să producă dovezi că i-ar aparține de drept, respectiv îi schimbă aspectul și eventual, dacă este posibil, structura, falsifică documente, intensifică propaganda pentru a convinge opinia publică precum că însușirea acelui bun ar fi un act de dreptate etc. Exact așa a procedat Rusia imperială, atât cea țaristă cât și sovietică, în politica ei de extindere teritorială în dauna popoarelor din aria ei de expansiune. A falsificat într-un mod indecent trecutul istoric al teritoriului furat și etnicitatea populației trăitoare aici, i-a modificat structura demografică prin deportări, genocid și colonizări, a forțat penetrarea vieții sale culturale cu elemente și practici străine, a introdus în învățământ, biserică și activitatea publică obligativitatea limbii sale, impunând, totodată, în întregul proces educațional propriile valori, cu scopul de a forma o generație străină de originea ei etnică.

Dar din motive greu de înțeles, în tratatul de la București din 16 mai 1812, teritoriul dintre Prut și Nistru apare pentru prima dată cu numele de Basarabia. Inițial, țarul dorise să anexeze ambele principate dunărene, dar apropiata campanie a lui Napoleon împotriva Rusiei l-a făcut să-și limiteze pretențiile. Deci rușii, și nu altcineva, dau nume românesc unui teritoriu pe care-l revendică pe motiv de slavism și istoricitate comună cu celelalte popoare de origine slavă. Tocmai acest fapt l-a determinat pe Mihai Eminescu să afirme că "numele Basarabia țipă sub condeiele rusești. Căci Basarabia nu înseamnă decât țara Basarabilor, precum Rusia țara rușilor...". De aceea "a rosti numele de Basarabia – spune tot Eminescu – e totuna cu a protesta contra dominațiunii rusești". Să nu fi intuit negociatorii ruși la 1812 că această extensie toponimică va deveni supremul capăt de acuzare pentru raptul teritorial săvârșit prin trădare și mituire?! Se poate, și dacă diplomația

românească n-a reușit să valorifice această neghiobie, o face în schimb spiritul cel mai luminat al poporului român, Mihai Eminescu.

Și precizarea din nota ultimativă precum că la 1918 România ar fi "desfăcut" de la Uniunea Sovietică teritoriul numit Basarabia poate fi interpretată ca o recunoaștere a faptului că este vorba de o provincie românească în esența ei.

Mai este de arătat că polemici în legătură cu denumirea de "Basarabia" dat teritoriului dintre Prut și Nistru s-au iscat și cu prilejul supunerii dezbaterii Congresului Deputaților Poporului din URSS, în ședința din ziua de 24 decembrie 1989, a rezoluției "Cu privire la aprecierea politică și juridică a pactului sovieto-german de neagresiune din 1939". Afirmția raportorului precum că Stalin "a înfăptuit de o manieră imperială reîntoarcerea Basarabiei în cadrul Uniunii..." a provocat o reacție vehementă din partea deputaților moldoveni, aceștia contestând falsitatea formulării. Deputata Leonida Lari a întrebat pe raportor: "Dacă Basarabia a fost o colonie a imperiului rus de ce ați afirmat acum că ea a fost reîntoarsă, de parcă a fost proprietatea Uniunii Sovietice, a Rusiei. Mai departe. Dacă în pact este indicată numai Basarabia, de ce în locul Basarabiei Stalin a ocupat și Moldova și Bucovina? Între altele, Basarabia este alcătuită doar din Județele Akerman, Chilia și Ismail, care se află astăzi în Ucraina?". Întrebările au rămas fără răspuns, s-a prelungit activitatea comisiei constituită să cerceteze și să întocmească raportul, evenimentele de la București și apoi din Uniunea Sovietică s-au precipitat, plasând într-o zonă de uitare situația juridică a Basarabiei, rămasă confuză până astăzi.

Basarabia românească "populată în principal cu ucrainenii"?!

O altă minciună cât întinderea sovietică de mare, introdusă ca "argument" în ultimatum pentru a deposea România de o parte a teritoriului ei, este că acest teritoriu ar fi "populat în principal cu ucrainenii". Da, acești "ucraineni" vorbeau limba română, trăiau după datinile românești, se simțeau români în inima și sufletul lor, aveau mândria că sunt urmași ai lui Ștefan cel Mare, știau de Eminescu, Creangă, Alecsandri, Hașdeu și la toate recensămintele se declarau moldoveni sau români. Deși statisticile țariste, însușite de puterea "revolută" sovietică, îi considerau pe moldoveni ca o etnie minoritară în Basarabia, cam vreo 800.000, pe la 1903, dintr-un total de 2.300.000 de locuitori, realitatea e că tot timpul și împotriva tuturor persecuțiilor și a genocidului, fizic și cultural, practicat de puterea țaristă, moldovenii (românii) au fost majoritari. Cifra de 800.000,

avansată la nivelul anului 1903, era de fapt dublă, adică 1.600.000, după cum ne spune basarabeanul Constantin Stere. Faptul că școala era în limba rusă, elevii au fost considerați în totalitate ruși. Iată o "perlă" de recensământ care nu-i exclusiv țaristă sau sovietică ci întâlnită și la alți prădalnici de teritorii din vecinătatea noastră.

Că populația acestui teritoriu și-a conservat etnicitatea împotriva bestialei politici de deznaționalizare este o minune și, ca orice minune, este greu de explicat. Dar paradoxul politicii imperiale sovietice constă tocmai în faptul că acest teritoriu, pretins populat de ucrainenii, poartă numele românesc de Basarabia. Încă o dovadă că "Basarabia" reprezintă cea mai puternică dovadă de susținere a actului de acuzare pentru raptul teritorial de la 1812.

Unitatea seculară a Basarabiei cu Republica Sovietică Ucraineană?!

Încă o formulare de o ineptie inacceptabilă în lumea cât de cât informată, nemaivorbind de documente pretins diplomatice. Ce-ar vrea să spună expresia "unitate seculară", că Basarabia și Republica Sovietică Ucraineană ar fi conviețuit secole de-a rândul în aceeași configurație statală?! Dar Republica Sovietică Socialistă Ucraineană ia ființă în decembrie 1917 și devine din 1922 una dintre cele patru republici constituyente ale URSS, iar din 1918 Basarabia intră în componența statului Român. Unde sunt atunci secolele de unitate, pentru a justifica abjectul rapt teritorial? Nu secole, dar nici măcar momente de unitate cu Ucraina nu pot fi identificate în trecutul istoric al Basarabiei. În imperiul țarist în care a fost încorporată la 1812, Basarabia a avut statutul de gubernie, un statut desigur infam, dar nici pe departe să fi fost în vreo "unitate" cu Ucraina. Da, se știe că în vârtoarea evenimentelor din 1917-1918, când imperiul țarist se dezintegrează, Ucraina râvnea să acapareze Basarabia, numai că planul nu i-a reușit. Asta să însemne pentru satrapii bolșevici "unitate seculară"?

Dacă Basarabia "este populată în principal cu ucrainenii", populația Bucovinei "este legată în marea sa majoritate cu Ucraina sovietică"?!

Încă o mostră de justificare confuză, pentru extinderea raptului și asupra părții de nord a Moldovei, numită Bucovina, din aceleași considerente prădalnice ale unui alt imperiu lacom, Imperiul Habsburgic, care la 1775, tot prin înșelăciune, corupție și trădare a rupt din trupul Moldovei acest teritoriu. Deci partea de nord a Moldovei ar fi fost legată de Ucraina prin comunitatea de limbă și compoziție

națională, împărțind aceeași soartă istorică. Desele războaie de apărare pe care Ștefan cel Mare și alți voievozi de ispravă le-au purtat împotriva năvălitorilor din răsărit și miazănoapte (teritoriul de astăzi al Ucrainei) ar fi, în optica staliștilor, comunitate istorică. Dar scopul prădalnic și nu cel de refacere a așa zisei "unități" ni-l dezvăluie prin pretinsa despăgubire, pentru pierderile pricinuite de URSS prin dominația de 22 de ani a României în Basarabia. Deci, guvernul sovietic recunoaște că URSS a avut de pierdut pentru că timp de 22 de ani n-a avut în stăpânire Basarabia. Iată un mare adevăr și poate singurul care se degajă din nota ultimativă, pentru că Basarabia n-a fost pentru ruși decât o gubernie supusă unei exploatare nemiloase.

Pentru că din momentul intrării, prin unire, în componența statului român, URSS a fost lipsită de o sursă importantă de aprovizionare, în mod deosebit cu produse alimentare, drept despăgubire a mai pretins un teritoriu. Dar, în timp ce dominația țaristă asupra Basarabiei a însemnat exploatare și înapoiere, guvernarea românească a ridicat nivelul de dezvoltare al provinciei. România a făcut investiții în Basarabia, poate nu la nivelul la care ar fi trebuit, dar comparativ cu starea de înapoiere din momentul unirii, acestea au fost semnificative. Deci România nu a exploatat Basarabia pentru a i se pretinde despăgubiri.

Cedarea teritorială sub amenințarea forței – calificată de Națiunile Unite acord

Raptul sovietic din iunie 1940 asupra teritoriilor românești Basarabia, Bucovina de nord și Ținutul Herța se alătură unui lung șir de agresiuni pe care le-au suferit românii din partea puterii imperiale de la răsărit. În Ordinul de zi adresat la 1 ianuarie 1944 luptătorilor săi de pe front, Mareșalul Ion Antonescu le reamintește acestora "că 1828, 1848, 1853-1854, 1877-1878, 1940-1941 sunt pumnale înfipite, numai într-un veac, în ultimul veac, în inima și mândria românească, în cinstea și glia strămoșească." Sublinierea este importantă pentru a se constata că maniera infamă, de o abjecție fără margini, manifestată în relațiile internaționale, reprezintă o constantă, o tradiție în istoria Rusiei țariste și sovietice. Deci, modul cum a forțat România să cedeze, în 1940, din teritoriul său, recurgând la falsuri și amenințări nu-i o noutate nici pentru România și nici pentru celelalte state agresate.

Atât prima cât și a doua notă ultimativă au, nu numai un conținut de o falsitate grosolană, dar și extrem de amenințător, în sensul că alternativa refuzului urma să declanșeze o agresiune militară, pregătită deja de Uniunea Sovietică împotriva României. Deși protocolul adițional la funestul pact Molotov-Ribbentrop fusese secretizat, totuși desfășurarea evenimentelor anticipau că urmează și România să fie atacată de "pașnicul" vecin de la est. Așa că desființarea statului Polonez, anexarea țărilor baltice, războiul cu Finlanda, precum și intensele pregătiri militare și uriașele investiții în dotarea armatei făcute de guvernul sovietic erau mai mult decât suficiente pentru a înțelege că următoarea victimă va fi România, apoi Germania și întregul continent. La granițele României și Germaniei, cu care deja se învecina după împărțirea Poloniei, guvernul concentrase douăzeci de corpuri de armată de tancuri și cinci corpuri de armată de desant aerian. În total, aproximativ cinci milioane de soldați erau pregătiți de atac.

Invocând faptul că România ar fi "desfăcut" Basarabia de la Uniunea Sovietică, "folosindu-se de slăbiciunea militară a Rusiei" și că acum (1940) când această slăbiciune e de domeniul trecutului dorește să rezolve pe cale "pașnică" litigiul teritorial cu România reprezintă o dovadă de netăgăduit că nota ultimativă reprezenta, ca format și conținut, o declarație de război. Că România a cedat și nu a opus rezistență nu înseamnă o exprimare liberă de consimțământ potrivit normelor de drept internațional. Invazia militară asupra României declanșată în data de 28 iunie 1940, cu încălcarea chiar și a minimelor garanții de securitate date de guvernul sovietic în procesul înlocuirii administrației românești cu cea sovietică confirmă din plin caracterul belicos al notei ultimative.

Dar, în nota ultimativă se mai spune că "Uniunea Sovietică nu s-a împăcat niciodată cu faptul luării cu forța a Basarabiei, ceea ce guvernul sovietic a declarat nu o singură dată și deschis întregii lumi". O altă minciună cât roata carului pentru că prin mai multe acorduri și tratate internaționale guvernul sovietic recunoscuse unirea Basarabiei cu România și se angajase să aibă o conduită pașnică și să respecte teritorialitatea celorlalte state. Sunt de menționat Protocolul de punere anticipată în vigoare a Pactului Briand-Kellogg, semnat la Moscova în 1929, care stabilea renunțarea la acte de război a statelor semnatare, Convenția de la Londra pentru definire agresorului din 1933 și chiar accederea în Liga Națiunilor condiționată de definirea granițelor și respectarea acestora, ca o garanție de securitate. Cu toate aceste angajamente, Uniunea Sovietică a încălcat în permanență legile internaționale, provocând numai la granița cu România, între

1918-1941, 197 de incidente cu deschiderea focului, ucigând 31 de grăniceri și rănind alți 22. *"Guvernul sovietic este un guvern responsabil, nu ca guvernele capitaliste. El, când negociază semnarea unui tratat cu o terță parte, o face la modul cel mai serios cu putință, căci, odată semnat vreun tratat, Moscova respectă ad litteram prevederile cu scrupulozitate"*, declara ministrul de externe sovietic, Veaceslav Molotov, într-o discuție preparativă cu ambasadorul german la Moscova, von der Sculenburg, în vederea încheierii tratatului de "neagresiune", funestul pact Molotov-Ribbentrop. Cred că dicționarul este prea sărac pentru calificarea acestei atitudini de o ipocrizie fără margini.

Deși, ocuparea teritoriilor românești, Basarabia, Bucovina și, dintr-o "eroare", și a ținutului Herța, s-a făcut printr-un act de agresiune armată, cunoscut de toată lumea, în Convenția de armistițiu semnată la Moscova la 12 septembrie 1944 între Guvernul României pe de o parte și Guvernele Uniunii Sovietice, Regatului Unit și SUA pe de altă parte, se precizează textual că frontiera între URSS și România se restabilește potrivit acordului sovieto-român din 28 iunie 1940. Deci, agresiunea armată împotriva României anticipată printr-o declarație de război, fals numită "notă ultimativă", este calificată de "națiunile unite" ca fiind un acord, adică o înțelegere prin exprimarea liberă și neviciată a consimțământului?!

Dacă armistițiul a fost încheiat, la cald cum s-ar spune, în contextul tulbure al desfășurării operațiunilor militare și al consecințelor produse de lovitura de stat din România din ziua de 23 august 1944, iar tratativele au fost purtate de mareșalul R.I. Malinovski ca reprezentant al Națiunilor Unite, reușindu-se, astfel, să se oficializeze ca acord, raptul teritorial din 28 iunie 1940, în schimb negocierile de pace de la Paris, finalizate prin încheierea Tratatului de pace între România și Puterile aliate și asociate, semnat la 10 februarie 1947, s-au purtat la rece și, cu toate acestea, tot "acord" este numit raptul teritorial sovietic. Este și aceasta o dovadă că tratativele de "pace" s-au desfășurat sub autoritatea Uniunii Sovietice, care a dictat și conținutul înrobitorului tratat, de sub povara căruia ne-am eliberat extrem de greu și încă nu definitiv.

Concluzii

Sunt greu de formulat niște concluzii pe marginea subiectului analizat și, în definitiv, cui ar folosi? Națiunilor mici, care, se zbat să supraviețuiască,

manifestând, din teamă, un exces de prudență să nu contravină normelor așa zisului "drept internațional", pe care-l stabilesc cei mari ca instrument "modern" de a-și impune dominația oriunde o cer interesele lor? Celor puternici? nici atât.

Dar oare ce-ar fi diplomația, domeniu și profesie considerate nobile și necesare pentru asigurarea unui climat de pace și relații armonioase între entitățile ce alcătuiesc mozaicul planetar? Atât dicționarele politice sau juridice, cât și cele generale se întrec în a da definiții care de care mai consistente, mai filosofice, mai academice etc.

Din cele arătate în acest studiu, ca o concluzie, diplomația nu este altceva decât arta statelor mici de a-și asigura libertatea și supraviețuirea, manevrând interesele marilor puteri. Marile puteri, dispunând de forță militară, economică și financiară și stăpânind vaste teritorii de unde-și asigură, după bunul plac, resursele, nu dau doi bani pe diplomație. Ele își permit să mintă fără jenă, să mistifice într-un mod grosolan atât realitatea de azi cât și cea de altădată, pentru a-și justifica de ochii lumii actele belicoase și agresiunile împotriva unor state lipsite de apărare.

Acesta este, în linii mari, și destinul nefericit al națiunii române. Ne-am bucurat de liniște, pace și libertate, reușind să mai construim și noi ceva pe acest pământ binecuvântat de Dumnezeu numai atunci când la conducere am avut români vrednici, iubitori de neam și pricepuți în manevra interesele celor puternici. Chiar dacă cei mai mulți dintre ei au sfârșit tragic, faptele lor sunt mărețe și tocmai datorită lor încă supraviețuim în triste vremuri de astăzi." – Conf. Univ. dr. Alexandru Amititeloe, Revista "Lumea".

În același context, **la data de 26 martie 2023 siteul foreignpolicy.com anunță o intenție de a readuce în vizor o construcție politică de acum 700 de ani, Uniunea Polono-Lituaniană.**

Siteul aduce în discuție o posibilă unire între Polonia și Ucraina, având în vedere interesele comune. Polonia, ca și Ungaria, au susținut în dese rânduri, de la începutul războiului dintre Federația Rusă și Ucraina, că Ucraina deține ilegal teritorii de la acestea și că ar dori să și le anexeze.

Polonia fiind stat membru UE și NATO, iar Ucraina dorind să se alăture celor două organizații, ceea ce înseamnă decenii de luptă pentru aderare și de obținere de garanții de securitate credibile din partea USA, o unire între cele două ar duce la integrarea directă a Ucrainei în UE și NATO, evident cu toate abuzurile și rachetii care ne vin la pachet, cu trupele naziste, cu amenințările cu moartea, cu cereale modificate genetic etc.

Imaginați-vă, în schimb, că, la sfârșitul războiului, Polonia și Ucraina formează un stat federal sau confederal comun, unind politicile lor externe și de apărare și aducând Ucraina în UE și NATO aproape instantaneu. Uniunea Polono-Ucraineană ar deveni a doua cea mai mare țară din UE și, probabil, cea mai mare putere militară a sa, oferind mai mult decât o contrapondere adecvată tandemului franco-german – ceva de care UE duce lipsă foarte mult după Brexit.

Pentru Statele Unite și Europa de Vest, uniunea ar fi o modalitate permanentă de a asigura flancul estic al Europei de agresiunea rusă. În loc de o țară divagată, oarecum haotică, de 43 de milioane de cetățeni, care să zăbovească în pământul nimănui, Europa de Vest ar fi protejată de Rusia de o țară formidabilă, cu o înțelegere foarte clară a amenințării ruse. „Fără o Ucraina independentă, nu poate exista o Polonie independentă”, a susținut celebrul lider polonez interbelic, Jozef Pilsudski, susținând o federație est-europeană condusă de polonezi, care să includă Lituania, Belarus și Ucraina – practic o recreare a comunității medievale.

Aceasta nu este fantezie. La începutul războiului, Polonia a adoptat o legislație care le permite refugiaților ucraineni să obțină numere de identitate poloneze, oferindu-le astfel acces la o serie de beneficii sociale și de asistență medicală rezervate în mod normal cetățenilor polonezi. Guvernul ucrainean a promis că va face reciprocitate, extinzând polonezilor din Ucraina un statut juridic special care nu este disponibil pentru alți străini. Cu peste 3 milioane de ucraineni care trăiesc în Polonia – inclusiv o populație considerabilă dinainte de război – legăturile culturale, sociale și personale dintre cele două națiuni devin din ce în ce mai puternice.

Există, de asemenea, un precedent evident pentru o uniune politică care a schimbat semnificativ echilibrul de putere în UE și a trecut prin multe dintre obstacolele cu care s-ar confrunta o viitoare Uniune Polono-Ucraineană: reunificarea Germaniei. Exemplul german demonstrează că un astfel de exercițiu este posibil atunci când există suficientă voință politică. La mai puțin de 11 luni de la căderea Zidului Berlinului, est-germanii au devenit cetățeni cu drepturi depline ai Republicii Federale pe 3 octombrie 1990.

O Uniune Polono-Ucraineană poate fi cea mai simplă cale prin care Ucraina postbelică este transformată într-o țară stabilă, prosperă și puternică, care va fi capabilă să țină Rusia la distanță – ceva care este în interesul Varșoviei. Este de menționat că Bruxelles-ul, Berlinul și Parisul și-au luat deja angajamentul de a lărgi UE prin acordarea statutului de candidat Ucrainei, dar și Republicii Moldova, cu tot ceea ce ar presupune aceasta. Dacă Varșovia și Kiev ar fi dispuse să

acelereze și să rezolve problema est-europeană odată pentru totdeauna, administrația SUA trebuie să aibă spatele Poloniei și Ucrainei. Împotrivirea la o astfel de uniune ar însemna opunerea unuia dintre atributele de bază ale autodeterminării naționale a Ucrainei, pe care liderii europeni au promis în repetate rânduri că o vor proteja. Și să nu uităm că după distrugerea Yugoslaviei de către americani, vezi-Doamne NATO, pentru care nu vor fi iertați niciodată, americanii au nevoie de o poveste de succes în Ucraina, iar unirea Poloniei cu Ucraina, sau fostele teritorii ale Poloniei deținute ilegal de Ucraina, ar deschide premisele unuia, din multe puncte de vedere. Și atunci, de ce nu are voie și România? Mai ales, față de interesul acordat, atât de USA, cât și de UE, de unirea Republicii Moldova cu România? De ce nu am uni aceste teritorii? Mai ales că în ultimul timp s-au intensificat relațiile de prietenie și schimburi politice, economice, între țările noastre. Mai mult, îi ajutăm pe frații noștri din Republica Moldova economic, energetic, că singurul lucru care ne mai separă este frontiera.

Evident este obligatoriu ca UE, ca și USA, care sprijină această unire, să ne ajute pentru integrarea Republicii Moldova și este momentul să primim înapoi ceea ce am dat pentru integrarea noastră, în timp ce UE integrează Ucraina pe banii statelor uniunii. În acest context, considerăm imperios necesar ca UE și USA care au nevoie de Ucraina și Republica Moldova să se integreze în UE și NATO, să ne ajute la unificare și să ne ajute economic, financiar, tehnologic și în toate modurile pentru a putea ridica economia României Reunite și a putea face față provocărilor, astfel ca procesul de unire și integrare într-un singur corp al Patriei Mamă să se facă pe bani europeni, acolo unde am contribuit de peste 16 ani și am îndeplinit condiții care nu mai sunt cerute Ucrainei și Republicii Moldova, UE și NATO solicitând integrarea de urgență fără costuri pentru Ucraina, deci trebuie acordate aceleași facilități și Republicii Moldova. (vezi Rezoluția Consiliului de Administrație nr. 463 (2022) "Privind majorarea capitalului Băncii de dezvoltare a Consiliului Europei").

Inițiatori

Manea Dumitru

Macovei-Ilie Simona-Elena

Mihai- Adrian Țiu

Ionescu Tudor

Mirel Ion-Nicolae

Caragață Florin

Oltenașu Sorin-George

Baş Ana-Marcela

Goidescu Ionel
Toader Elena-Laura
Cîmpianu Andreea-Petronela
Lăzăroi Ioan
Vidra Vlad-Andrei
Nagy Vasile

Partidul S.O.S. ROMÂNIA

Tabel cu semnături la Propunerea legislativă privind Unirea României cu Republica Moldova

Nr.crt	Deputați/Senatori	Grupul parlamentar	Semnătura
1.	MIANEA DUMITRU	S.O.S. RO	
2.	MACOVEI LIE SIMONA-ELIANA	S.O.S. RO	
3.	CARAGATA FLORIN	S.O.S. RO	
4.	KAGY VASILE	S.O.S. RO	
5.	IONESCU TUDOR	S.O.S. RO	
6.	BAB ANA MARCELA	S.O.S. RO	
7.	VIDRA VLAD-ANDREI	S.O.S. RO	
8.	LĂZĂROI IOAN	S.O.S. RO	
9.	CIPIANU ANDREEA-PETRONELA	S.O.S. RO	
10.	OLTENASU SORIN-GEORGE	S.O.S. RO	
11.	TIU IMIHAI-ADRIAN	S.O.S. RO	
12.	LOD NICOLAE VICTOR	S.O.S. RO	
13.	TOADER ELENA-LAURA	S.O.S. RO	
14.	GOLTESCU DOREL	S.O.S. RO	